

Textul scriptorului II, reprezentat numai prin glose suprascrise, este încadrat în paranteze rotunde.

Textul scriptorilor următori de la sfârșitul secolului al XVII-lea și din secolul al XVIII-lea, este evidențiat prin două linii verticale marginale.

Numărul filei originalului este scris marginal, în stînga paginii, iar cifra zilei de pomenire se află notată înaintea titlului paragrafului respectiv.

Traducerea textului ne-am străduit a o face cît mai fidelă. În cazul cînd în original au fost înscrise cuvinte românești, inclusiv apelative folosite ca porecle, ele vor apărea transliterate și subliniate prin cursiv. De asemenea vor apărea fidel transliterate toate numele proprii românești. Textul traducerii va respecta întocmai toate semnele stabilite pentru transcrierea originalului, cu excepția parantezelor rotunde care menționau coborîrea literelor sau a cuvintelor suprascrise și care în traducere nu-și află rostul.

Limba în care este scris *Pomelnicul* este slavona mediobulgară, caracterizată prin amestecul și dispariția ierurilor în poziție finală, amestecul vocalelor nazale și denazalizarea lor, confuzia cazurilor și dispariția parțială a declinării nominale (сад съ пасика, wt Арон Вол).

Elementul românesc este prezent în *Pomelnic* în primul rînd prin numărul mare de nume proprii de persoană și loc, atestate de cele mai multe ori în forma populară, dialectală: Agahia, Catrina, Drăghina, Frăsina, Gligore, Hilip, Ifrosin(a), Irimia, Izmaragda, Măgdălina, Păscălina, Porhira¹.

La numele proprii bărbătești este de remarcant folosirea în multe cazuri a formei oficiale cu terminația *-ie*²: Anastasie, Athanasie, Dionisie, Eughenie, Gheorghie, Grigorie, Iordachie, Isachie, Vasilie.

Numele cărturărești sau calendaristice (multe dintre ele luate din Noul Testament sau din martirologii) se prezintă într-o gamă variată la pomenirea călugărilor, călugărițelor și a altor persoane din ierarhia bisericească, nefiind folosite în onomastica laică (de ex., Azarie, Candachia, Dosothei, Euthimia, Evloghie, Ghelasia, Misail, Madona, Nofit, Protasia, Rahilia, Serapion, Sinclitichia, Silioan, Veniamin).

Cu o frecvență destul de restrînsă se folosesc numele împrumutate din rusă (Ivan, Axinia, Parasca), maghiară (Gherghi, Mihali, Anușca) sau greacă (Iane, Despa).

La persoanele laice, alături de prenume este uneori notat și numele de familie³. Interesante ni se par, în legătură cu aceasta, formele atestate în *Pomelnic* de porecle devenite nume de familie⁴: Arapul, Cojoca (Cojoacă?), Covrig, Drăguțul, Dzamă, Furtună, Grozav, Lupul, Mălaiu, Păpară, Perjul, Talpă, Trufașul.

În afară de materialul bogat de onomastică și toponimie, elementul românesc în *Pomelnic* este reprezentat și prin includerea în textul slavon a unor cuvinte românești (substantive comune, adjective, pronume) de exemplu :

¹ Al. Graur. *Nume de persoane*, București, 1965; N. A. Constantinescu *Dicționar onomastic românesc*, București, 1963.

² N. A. Constantinescu, *op. cit.*, p. X.

³ Numele dublu devine frecvent în clasa stăpînitore din secolul al XVI-lea (*ibidem*, p. XXIII, XXVI).

⁴ *Ibidem*, p. L.